

Sygn. akt **IC 597/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2021 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminy M. G.**

przeciwko **A. S., A. F., B. F.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych **A. S., A. F. i B. F.** na rzecz powoda **Gminy M. G.** kwotę **4.391,57 złotych** (cztery tysiące trzysta dziewięćdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt siedem groszy), wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- w stosunku do **A. F. i B. F.** od dnia 6 listopada 2019 roku do dnia zapłaty,

- w stosunku do **A. S.** od dnia 19 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty,

z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałych;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza solidarnie od pozwanych **A. F., B. F. i A. S.** na rzecz powoda **Gminy M. G.** kwotę **1.720,00 złotych** (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. przyznaje adwokatowi M. M. – pełnomocnikowi z urzędu pozwanego A. S. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni **kwotę 738,00 złotych** (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego A. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę **20,50 złotych** (dwadzieścia złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu wydatków związanych z konwojowaniem pozwanego na rozprawę w dniu 17 września 2021 roku, wyłożonych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni.

Sygn. akt **IC 597/20**

UZASADNIENIE

(wyroku z dnia 24 września 2021 roku)

Powódka domagała się zapłaty od pozwanych A. S., A. F. oraz B. F. na zasadzie in solidum kwoty 4.391,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu (tj. dnia 6 listopada 2019 roku) do dnia zapłaty za bezumowne korzystanie z lokalu numer (...) położonego w G. przy ulicy (...) za okres od dnia 18 września 2017 roku do dnia 31 maja 2019 roku.

W treści uzasadnienia powódka wskazała, iż pozwany A. S. użytkował lokal na podstawie umowy najmu do dnia 17 września 2017 roku.

Oprócz pozwanego za dług odpowiadają A. F. i B. F., którzy w sierpniu 2018 roku uznali roszczenie i zobowiązali się do spłaty zadłużenia w ratach.

(pozew – k. 3-4, pismo z dnia 28.11.2019r. – k. 26, pismo z dnia 25.08.2020r. – k. 74)

W dniu 27 grudnia 2019 roku sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty – k. 30)

Kurator ustanowiony dla pozwanych wniósł sprzeciw od nakazu zapłat, w którym wniósł o oddalenie powództwa oraz nie obciążanie pozwanych kosztami procesu.

(sprzeciw – k. 65)

W piśmie z dnia 20 grudnia 2020 roku pozwany A. S. wskazał, iż 17 września 2017 roku przebywa w Zakładzie Karnym.

(pismo pozwanego – k. 95)

W piśmie z dnia 20 maja 2021 roku pełnomocnik pozwanego A. S. podniósł, iż pozwany w okresie od dnia 18 września 2017 roku jest faktycznie pozbawiony wolności z uwagi na tymczasowe aresztowanie, a następnie odbywanie kary pozbawienia wolności. Pozwany nie pozostawał zatem w posiadaniu przedmiotowego lokalu, ani nie miał obiektywnej możliwości, aby wydać go powodowi.

(pismo pełnomocnika pozwanego – k. 122-123)

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik powódki oświadczył, iż przebywanie pozwanego w jednostce penitencjarnej nie wpływa na fakt posiadania lokalu przez pozwanego, albowiem w mieszkaniu znajdują się rzeczy pozwanego oraz osoby, którym pozwolił on na korzystanie z lokalu. Powódka do dnia dzisiejszego nie może korzystać z lokalu, albowiem znajduje się ono w posiadaniu pozwanego. Zdanie lokalu nie wymaga osobistego stawienia się, możliwe jest również przy pomocy pełnomocnika.

(pismo pełnomocnika powoda z dnia 01.06.2021 roku – k. 149-150)

Stan faktyczny:

Dnia 18 września 2015 roku pomiędzy Gminą G. a A. S. została zawarta umowa najmu lokalu mieszkalnego socjalnego – dotycząca lokalu numer (...) położonego w G. przy ulicy (...) składającego się z jednego pokoju, przedpokoju z wnęką kuchenną i łazienki o łącznej powierzchni 19,35 m².

Umowa została zawarta na czas określony, to jest w okresie od dnia 18 września 2015 roku do dnia 17 września 2017 roku.

Zgodnie z postanowieniem umowy w sprawach nieunormowanych umowa zastosowanie będą miały przepisy ustawy o ochronie praw lokatorów i kodeksu cywilnego.

(dowód: umowa najmu – k. 9-10)

Dnia 29 kwietnia 2016 roku pozwani A. F. oraz B. F. wprowadzili się do przedmiotowego lokalu za zgodą pozwanego A. S., który miał uiszczać należności czynszowo-eksploatacyjne. Pozwany A. S. pomimo udostępnienia lokalu do zamieszkiwania w dalszym ciągu posiadał w lokalu swoje rzeczy w postaci 8 kartonów z dokumentami związanymi z prowadzona przez pozwanego fundacją.

Pozwany A. S. pomimo tego, iż umożliwił A. i B. F. zamieszkiwanie w lokalu nie wyzbył się woli posiadania lokalu, albowiem w dowolnym czasie mógł z niego korzystać, a po zakończeniu odbywania kary pozbawienia wolności zamierza do tego lokalu wrócić. Pozwany A. F. przed przyjęciem do jednostki penitencjarnej mieszkał u konkubiny w O., a potem u innej konkubiny w G. na ul. (...).

(dowód: zeznanie pozwanego A. F. – k. 158-160, płyta – k. 165, zeznania pozwanej B. F. – k. 160-161, płyta – k. 165, zeznania pozwanego A. S. – k. 161-163, płyta – k. 165)

W dniu 8 sierpnia 2018 roku A. F. i B. F. złożyli oświadczenie do Zarządu (...) w G., w którym oświadczyli, iż zamieszkują oboje we wskazanym powyżej lokalu od października 2016 roku za zgodą A. S., który pismem z dnia 10 października 2016 roku udostępnił im mieszkanie w zamian za jego opiekę podczas jego nieobecności. W oświadczeniu tym oboje wskazali, iż A. S. zobowiązał się wobec nich do dokonywania opłat za mieszkanie. A. S. jest krewnym B. F..

(dowód: pismo – k. 15)

Do pozwanego A. S. w okresie od dnia 29 stycznia 2018 roku do 10 stycznia 2019 roku były kierowane upomnienia, zaś w dniu 7 czerwca wezwanie przedsądowe skierowane do niego oraz A. i B. F. i odebrane przez osobę o nazwisku F. w dniu 17 czerwca 2019 roku.

(dowód: upomnienia i wezwania – k. 18-23)

Pozwany A. S. jest zameldowany pod adresem wskazanym w pozwie.

(dowód: wydruk danych z bazy (...) -SAD – k. 28)

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2019 roku Sądu Okręgowego w Łodzi A. S. został skazany na karę 5 lat pozbawienia wolności, z tymże na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczono pozwanemu okres tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 18 września 2017 roku.

(dowód: wyrok – k. 132-134)

W okresie od września 2017 roku do maja 2019 roku została dokonana tylko jedna wpłata – w wysokości 127,23 zł. Zaległość z tego okresu wynosi 4.391,57 zł.

(dowód: rozliczenie – k. 16- 17)

Sąd zważył, co następuje:

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił po rozważeniu całego zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych przez powódkę oraz przesłuchania pozwanych.

Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować autentyczność przedstawionych przez powódkę dokumentów. Zważyć bowiem należało, że żadna ze stron nie podniosła w toku niniejszego postępowania zarzutów co do autentyczności tych dokumentów, a nadto wymienione powyżej dokumenty zostały podpisane i nie noszą żadnych znamion podrobienia czy przerobienia. Dodatkowo, Sąd miał na uwadze, że pozwani nie zaprzeczyli, że osoby podpisane pod wyżej wskazanymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Sąd nie dopatrył się również żadnych podstaw do kwestionowania zeznań pozwanych. W ocenie Sądu ich zeznania były szczere, spójne i niesprzeczne, a także nie budzą wątpliwości w świetle zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego.

Podstawę prawną powództwa stanowi przepis art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2019 r. poz. 1182 ze zm.). Wedle ust. 1 osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać

odszkodowanie, natomiast w myśl ust. 2 odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego.

Powyższy przepis nakłada obowiązek zapłaty odszkodowania na osoby, które pomimo ustania tytułu prawnego do lokalu nie przekazują tego lokalu właścicielowi, ale czynią z niego w dalszym ciągu użytek zgodny z ich wolą.

Fakt korzystania przez pozwanych z przedmiotowego lokalu, w okresie którego dotyczy żądanie pozwu nie budziło wątpliwości. Z zeznań pozwanych wyłania się spójny obraz okoliczności związanych z zajmowaniem lokalu.

Pozwani A. i B. F. zamieszkiwali w przedmiotowym lokalu w okresie objętym żądaniem pozwu.

Z kolei pozwany A. S. konsekwentnie zeznawał, że nigdy nie zrezygnował z przedmiotowego lokalu, także wówczas gdy udostępnił ten lokal do tymczasowego używania A. i B. F..

Nawet bowiem pomimo tego, iż w lokalu pozwany S. nie przebywał pozostawił w nim dokumentację związaną z prowadzoną przez niego działalnością.

Ponadto pozwany jak wskazał na rozprawie zamierza je zajmować po opuszczeniu zakładu karnego.

Nie miał on zatem, ani też nie woli przekazania tego lokalu jego właścicielowi, dysponując nim w ten sposób, iż w okresie nie przebywania lokalu pozwala z niego korzystać innym osobom zastrzegając prawo powrotu. Skoro zatem pozwany, pomimo ustania stosunku najmu lokalu nie przekazał go Gminie, a dysponuje nim w sposób dowolny, tak jak przedmiotem swojej własności należało uznać, iż również wobec niego zachodzą przesłanki do zasądzenia kwoty należnego Gminie odszkodowania.

Z kolei wysokość zadłużenia nie była kwestionowana przez pozwanych.

W związku z tym powództwo zasługiwało na uwzględnienie na mocy powołanych powyżej przepisów art. 18 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie praw lokatorów (...), o czym orzeczono w punkcie I. wyroku. Poza roszczeniem głównym, na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. powódce należały się także odsetki ustawowe za opóźnienie:

- a) w stosunku do pozwanych A. F. oraz B. F. od dnia 6 listopada 2019 roku do dnia zapłaty, tj. zgodnie z żądaniem pozwu, mając na uwadze, że przed wytoczeniem powództwa byli oni wzywani do zapłaty.
- b) w stosunku do pozwanego A. S. od dnia 19 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty, tj. po upływie 2 dni od doręczenia pozwanemu pozwu, ponieważ nie był on wcześniej skutecznie wezwany do zapłaty (przebywał w jednostce penitencjarnej).

Sąd miał na uwadze, że roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości staje się wymagalne po wezwaniu do zapłaty świadczenia (art. 455 k.c.).

Odpowiedzialność pozwanych miała charakter solidarności niewłaściwej (in solidum), dlatego zastrzeżono, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałych (tak: Uchwała SN z 21.10.2015 r., III CZP 70/15, OSNC 2016, nr 10, poz. 118).

W pozostałym zakresie w punkcie II. oddalono powództwo, tj. w zakresie żądania zapłaty odsetek od dnia wniesienia pozwu przez pozwanego A. S. ze względów wskazanych powyżej na podstawie art. 455 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III. wyroku na podstawie art. 105 § 2 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. (w stosunku do pozwanych A. F. oraz B. F.) oraz art. 100 k.p.c. (w stosunku do pozwanego A. S.), uznając, że ten ostatni uległ w procesie niemal w całości, natomiast pozostali pozwani w całości i dlatego zasądził od nich solidarnie na rzecz powódki całość poniesionych przez nią kosztów procesu w kwocie 1.720,00 zł, na co składały

się: opłata sądowa od pozwu (400,00 zł), wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w stawce minimalnej (900,00 zł), wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia kuratora dla pozwanych nieznanymi z miejsca pobytu (360,00 zł) oraz koszt doręczenia korespondencji pozwany za pośrednictwem komornika (60,00 zł).

Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie IV. wyroku oparto o treść art. 22³ ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 roku (Dz.U. Nr 19, poz. 145 ze zm.) w zw. z § 4 pkt 1 i 3 oraz § 8 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. 2016 poz. 1715 ze zm.) według stawki minimalnej (600,00 zł) powiększonej o kwotę od podatku od towarów i usług według obowiązującej stawki 23 % (138,00 zł).

Ponadto w punkcie V. sentencji wyroku na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 105 § 2 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 8 ust. 1 i art. 83 i 113 ust. 1 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 z późn. zm.) rozstrzygnięto o nieopłaconych kosztach sądowych (koszt konwojowania pozwanego A. S. na rozprawę) uznając, że koszt ten wynikał z czynności procesowej tego pozwanego we własnym interesie, za co pozostali współuczestnicy nie odpowiadają.